

Bielsko-Biała, 29 września 2020 r.

dr hab. Magdalena Małecka-Łyszczek, prof. UEK
Katedra Prawa Konstytucyjnego, Administracyjnego i Zamówień Publicznych
Instytut Prawa
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

Recenzja rozprawy doktorskiej Pana mgr Pawła Żuradzkiego

pt. „Rozstrzyganie sporów kompetencyjnych jako instrument prawnej ochrony kompetencji jednostek samorządu terytorialnego”

1. Uwagi ogólne

Problematyka kompetencji, sporów kompetencyjnych, ich rozstrzygania, a nadto osadzenie jej w kontekście zagadnień odnoszonych do samorządu terytorialnego - jest złożona i wielowątkowa. Jak słusznie podkreśla sam Doktorant, przedmiot czynionych rozważań ma charakter wieloaspektowej problematyki związanej z zagadnieniem rozstrzygania sporów kompetencyjnych w kontekście instrumentu prawnej ochrony kompetencji jednostek samorządu terytorialnego. Omawiana materia dotyczy bowiem zarówno kwestii rozstrzygania sporów pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego i administracją rządową, a także pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego i sądami powszechnymi. W wieloaspektowych badaniach przedmiotowej materii poruszono zagadnienia związane z genezą rozstrzygania sporów o właściwość i sporów kompetencyjnych z uwzględnieniem podziału na spory zachodzące pomiędzy organami administracji publicznej oraz spory pomiędzy organami jednostek samorządu

terytorialnego a sądami powszechnymi. Badaniom poddano ustrojowe, materialnoprawne i procesowe aspekty rozstrzygania sporów kompetencyjnych. Ambitne i interesujące zagadnienie badawcze jakie Autor obrał na temat swojej dysertacji uznać należy ze wszech miar na zasługujące na aprobatę. Zainteresowanie tematyką rozstrzygania sporów kompetencyjnych jako instrumentu prawnej ochrony kompetencji jednostek samorządu terytorialnego należy uznać za uzasadnione i warte rozwinięcia w ramach pracy doktorskiej, jako istotne nie tylko w swym wymiarze teoretycznym ale i praktycznym.

2. Konstrukcja pracy i sposób realizacji koncepcji rozprawy

Przyjęty przez Autora układ konstrukcyjny pracy jest poprawny i odzwierciedla obrany zakres przedmiotowy czynionych rozważań. Czynione wywody są klarowne i wykazują spójność oraz są powiązane ze sobą, składając się na zwartą całość. Autor trafnie identyfikuje i wydobywa problemy związane z obranym tematem.

Praca składa się z wprowadzenia, pięciu rozdziałów i wniosków, a ponadto zawiera bibliografię, wykaz aktów prawnych oraz orzecznictwo.

Spoglądając na proporcje poszczególnych rozdziałów, widoczne jest przemyślane rozmieszczenie analizowanych w ich ramach treści.

Zasadniczym celem czynionych rozważań Doktorant uczynił udzielenie odpowiedzi na pytanie czy w polskim porządku prawnym zachodzi potrzeba powołania instytucji rozstrzygającej spory kompetencyjne zachodzące pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi lub administracją rządową; w tym określenia jej charakteru prawnego, mocy prawnej orzeczeń, zasad i trybu postępowania. Rozważania niniejsze osadzone zostały silnie nie tylko w obszarze regulacji prawa administracyjnego, ale z uwagi na tak zarysowany problem badawczy również – w odpowiednim zakresie - i prawa konstytucyjnego, czy też prawa cywilnego. Punktem wyjścia uczyniono trafnie przeprowadzoną analizę prawnej ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego z uwzględnieniem aspektu prawnie przyznanych kompetencji jednostkom samorządu terytorialnego. Poczynione rozważania osadzone na płaszczyźnie gwarantowanej konstytucyjnie zasady samodzielności jednostek samorządu terytorialnego (w korelacji z kompetencjami jednostek samorządu terytorialnego) zostały dokonane w oparciu o poglądy doktryny oraz stosowne orzecznictwo.

Autor eksponuje, iż przyjęte rozwiązania prawne w zakresie rozstrzygania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi powodują niebezpieczeństwo możliwości rozstrzygnięcia sprawy przez sąd powszechny zamiast przez organ i analogicznie odwrotnie, co jest w Jego ocenie nie do pogodzenia ze standardami praworządności. Odnosząc się do sporów pozytywnych, gdy organ jednostki samorządu terytorialnego uzna się za właściwy do prowadzenia sprawy oraz jednocześnie podobnie postąpi sąd powszechny również uznając się za właściwy do prowadzenia sprawy, to wówczas mogą toczyć się niezależnie dwa postępowania: sądowe i administracyjne, a w konsekwencji mogą zostać wydane dwa rozstrzygnięcia co do tej samej sprawy tj. orzeczenie sądu powszechnego i decyzja organu administracji publicznej. Natomiast przy sporach negatywnych organ administracji publicznej (organ władzy wykonawczej) przesądza o właściwości sądu powszechnego (władzy sądowniczej). M.in. z tych względów prowadzenie badań w obranej materii Doktorant uznaje za uzasadnione. Ponadto uwaga zwrócona zostaje na fakt, iż w zakresie rozstrzygania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową kognicję posiada NSA, a jednocześnie istniejące w tej materii przepisy nie zawsze są klarowne i powodują realne problemy w zakresie sporów kompetencyjnych. Przywołana została także problematyka dotycząca rozstrzygnięć w zakresie oddalenia lub odrzucenia wniosku o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego. Do rozstrzygania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową powołany jest NSA, od którego orzeczeń nie przysługuje żaden środek odwoławczy. I również ten aspekt (w aspekcie możliwości naruszenia konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania) poddany został badaniom.

Dla analizy obranych zagadnień kluczowe stało się przybliżenie definicji sporu kompetencyjnego, wyznaczenie granic pomiędzy sporem kompetencyjnym a sporem o właściwość, ujęcie doktrynalne i jurysdykcyjne pojęcia sporu kompetencyjnego.

Autor słusznie wychwycił brak kompleksowego uregulowania niniejszych zagadnień w literaturze przedmiotu i umiejętnie na ten brak odpowiedział.

Autor wskazał również na metody badawcze, jakimi postanowił posłużyć się w ramach czynionych rozważań. Swoje zastosowanie w pracy znalazły metoda: dogmatyczno-prawna, historyczno-prawna, empiryczna. Dobór metod badawczych uznać należy za poprawny i znajdujący swoje uzasadnienie. Jednocześnie zastosowania nie znalazła metoda prawno-porównawcza, gdyż Doktorant nie prezentuje możliwych rozwiązań w analizowanym

zakresie w wybranym państwach, co pozwoliłoby ubogacić prowadzone analizy odnośnie problematyki sporów kompetencyjnych i ich rozstrzygania. Pozwoliłoby to na wzmocnienie ilości literatury obcojęzycznej, która pojawia się jedynie w szczątkowym zakresie. Zwłaszcza, że w samej pracy (s. 232) odwołując się do rozważań P. Sarneckiego wskazane zostały dwa możliwe modele umiejscowienia problematyki rozstrzygania sporów kompetencyjnych:

1. poprzez powierzenie tej funkcji trybunałom konstytucyjnym (Niemcy, Włochy)
2. poprzez powołanie odrębnego organu naczelnego (Francja, Belgia).

W rozdziale pierwszym „Prawna ochrona samodzielności jednostek samorządu terytorialnego” przybliżone zostały rozważania odnoszące się do problematyki samodzielności jednostek samorządu terytorialnego i jej ochrony, gdyż kanwą rozważań o sporach kompetencyjnych musi być właśnie ochrona samodzielności jednostek samorządu terytorialnego. Wyeksponowano również, iż rozstrzyganie sporów kompetencyjnych ma na celu ochronę wartości konstytucyjnej jaką jest samodzielność jednostek samorządu terytorialnego. W ramach czynionych rozważań pojawiają się odwołania do Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego. W 2006 roku obwieszczeniem Ministra Spraw Zagranicznych o sprostowaniu błędu (Dz.U.06.154.1107)., sprostowano błąd w tytule i zamiast wyrazu „Terytorialnego” wprowadzono wyraz „Lokalnego” Dlatego aktualnie poprawną nazwą jest: Europejska Karta Samorządu Lokalnego, sporządzona w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607 z późn. zm.). Błędny tytuł pojawia się pracy zarówno na str. 11, jak i 31, czy też 130, ale zauważyć jednocześnie należy, iż na innych stronach pracy (np. 13, 19), jak i w wykazie aktów prawnych pojawiła się już forma poprawna. Należało ewentualnie w formie przypisu wytłumaczyć czytelnikowi zaistniałą sytuację.

Z uwagi na problematykę omawianą w ramach niniejszego rozdziału zauważyć należy, że trafnie dobrano i zinterpretowano stosowne przepisy Konstytucji RP. Kolejno przeanalizowano pojęcie i prawne ujęcie samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, zakres tejże samodzielności i jej ograniczenia, prawne aspekty samodzielności, jak i środki jej sądowej ochrony. W wyniku czynionych rozważań Autor słusznie eksponuje, iż realizacja zadań przez jednostki samorządu terytorialnego jest koherentnie powiązana ze sferą przyznanych prawnie kompetencji i jest to zagadnienie prawnie doniosłe z punktu widzenia całego systemu prawnego.

W rozdziale drugim „Rozstrzygnięcie sporów o właściwość i kompetencyjnych organów administracji publicznej od II Rzeczypospolitej do 2004 r. – rys historyczny” omówiono kwestie genezy rozstrzygnięcia sporów o właściwość i kompetencyjnych pomiędzy organami administracji. Analizie poddano kolejno: okres II Rzeczypospolitej Polskiej do 1989 roku, jak i unormowania przyjęte po 1989 roku. Przybliżono genezę rozstrzygnięcia sporów kompetencyjnych pomiędzy organami administracji a sądami. W interesujący i merytorycznie poprawny sposób zaprezentowano okres funkcjonowania Trybunału Kompetencyjnego (1925-1939 r.) oraz okres funkcjonowania Kolegium Kompetencyjnego działającego przy Sądzie Najwyższym (1980-2004 r.). Rys historyczny przybliżony został w sposób zajmujący i skłaniający do przemyśleń w kontekście odniesień do aktualnych rozwiązań.

W rozdziale trzecim „Spory kompetencyjne” przeanalizowane zostały zagadnienia dotyczące doktrynalnego ujęcia sporu kompetencyjnego i jego definicji, ujęcia sporu kompetencyjnego w orzecznictwie sądowym (z zaprezentowaniem istniejących tutaj linii orzeczniczych), sporu kompetencyjnego a sporu o właściwość. Nie mniejszą uwagę poświęcono przyczynom powstawania sporu kompetencyjnego, jak i przesłankom zaistnienia sporu kompetencyjnego. Całości dopełnia konstytucyjna regulacja sporów kompetencyjnych, ich podział jak i skutki zaistnienia sporu kompetencyjnego.

W ramach niniejszego rozdziału Autor umiejscawia analizowane zagadnienia w szerokim kontekście interpretacyjnym (kreowanym przez standardy demokratycznego państwa prawnego, czy też zasady równości, jak i praworządności), tworząc istotne tło dla prowadzonych rozważań. W mojej ocenie można było nieco szerzej rozwinąć i pogłębić, jakże istotną dla obranego tematu, problematykę standardów demokratycznego państwa prawnego.

Doktorant formułuje również i tu własne spostrzeżenia, zauważając, że ukonstytuowanie normatywnego pojęcia sporu kompetencyjnego niewątpliwie przyczyniłoby się do klarowności regulacji odnoszących się do tej materii. Co więcej, wpłynęłoby korzystnie na stan pewności prawa eliminując przy tym wątpliwości, które się w tym zakresie pojawiają. Ujenolicenie tego pojęcia poprzez wprowadzenie odpowiedniej regulacji skutkowałoby również – w ocenie Pana mgr Pawła Żuradzkiego – unifikacją poglądów doktryny i praktyki orzeczniczej.

Co istotne - w oparciu o poglądy doktryny - podjęto próbę stworzenia definicji sporu kompetencyjnego, przyjmując, że:

- jest to sytuacja prawna, w której zachodzą rozbieżności pomiędzy podmiotami w zakresie stanowisk, co do ich działania, które to winny być usunięte wskutek podjętych w tym celu środków prawnych,

- musi dotyczyć co najmniej dwóch lub więcej podmiotów przy spełnieniu przesłanek warunkujących tożsamość podmiotową i przedmiotową, z tym zastrzeżeniem, że spory te zachodzą pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją lub pomiędzy administracją publiczną a sądami powszechnymi albo pomiędzy centralnymi konstytucyjnymi organami państwa,

- w pojęciu tym nie mieści się zaniechanie realizacji własnej kompetencji do momentu, kiedy bezczynność organu nie oddziałuje w nieuprawniony sposób na sytuację prawną, status czy też skuteczność skorzystania z kompetencji drugiego organu państwa.

Podkreślono jednocześnie postulat wpisania tejże definicji w ramy aktu prawnego, zwłaszcza w świetle konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego oraz zasady praworządności.

Autor wyraźnie zaznacza konieczność odróżnienia pojęć „spór kompetencyjny” a „spór o właściwość”, gdyż nie są to pojęcia tożsame. Zgadzam się ze stwierdzeniem, że powstawanie sporów kompetencyjnych jest nieuniknione. Skoro zatem nie ma możliwości całkowitego wyeliminowania ich, należy je jak najpełniej opisać i zrozumieć, tak aby przynajmniej działać w celu szybkiego i skutecznego rozstrzygnięcia ich.

Kontynuując swoje rozważania Pan mgr Paweł Żuradzki podejmuje próbę skatalogowania sporów kompetencyjnych, wskazując jednocześnie, iż zaprezentowany (szeroki) katalog nie ma charakteru zamkniętego, co ma również swoje uzasadnienie w stale zmieniających się realiach prawnych. Doktorant słusznie wychwytuje także, iż spór kompetencyjny musi zawierać przesłanki materialne i formalne – prezentując systematykę przesłanek formalnych w oparciu o poglądy doktryny i orzecznictwo. Dodając jednocześnie, że zarówno w sytuacji zaistnienia sporu negatywnego, jak i pozytywnego powstają ujemne następstwa zarówno dla stron, jak i porządku prawnego.

W rozdziale czwartym pracy „Rozstrzygnięcie sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową”. Autor przeanalizował źródła powstawania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową, jak i ustrojowe ukształtowanie

właściwości organów jednostek samorządu terytorialnego oraz organów administracji rządowej. Pojawiły się rozważania odnośnie zakresu działania organów jednostek samorządu terytorialnego, jak i zakresu działania organów administracji rządowej. Interesująco przybliżona została wykładnia w przypadku zaistnienia sporu kompetencyjnego pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową oraz w toku rozpoznawania sporu kompetencyjnego przez NSA. Wyeksponowano proceduralne aspekty rozstrzygania sporów pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową. Stąd pojawiły się analizy takich kwestii jak: właściwość sądu administracyjnego, legitymacja do złożenia wniosku o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego, wymogi wniosku o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego, rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie sporu kompetencyjnego, jak i skutki prawne wniosku o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego oraz rozstrzygnięcia sądu w tym przedmiocie.

Na str. 130 pojawia się art. 6 ustawy z dnia 22 lutego 2019 roku o samorządzie gminnym (!!!) co wymaga oczywiście poprawy na ustawę z dnia 8 marca 1990 roku (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713).

Niewątpliwie szczególnie wartościowe w ramach niniejszego rozdziału jest prawidłowo dobrane, przytoczone w szerokim zakresie, orzecznictwo, które trafnie koresponduje z analizowanymi problemami i pozwala na pogłębienie prowadzonych rozważań.

W rozdziale piątym „Rozstrzygnięcie sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi” kluczowa oś rozważań zbudowana została wokół źródeł powstawania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi, jak i ustrojowej pozycji sądów powszechnych w kontekście zakresu właściwości organów jednostek samorządu terytorialnego a ponadto zagadnienia wykładni w kontekście sporu kompetencyjnego pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi. Całości rozważań w ramach niniejszego rozdziału dopełniają kwestie dotyczące braku zasad i trybu rozstrzygania sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi. Autor skoncentrował się również na konstytucyjnym umocowaniu do powołania instytucji rozstrzygającej spory kompetencyjne pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi. Również i w tym rozdziale prowadzone wywody szczególnie mocno – i słusznie – osadzone są w problematyce ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego. Autor zauważa tutaj, iż

kompetencja jest wartością (str. 219) . Należy zastanowić się szerzej nad tą zasygnalizowaną jedynie kwestią. Pozwoliłoby to Autorowi na osadzenie aksjologiczne prowadzonych rozważań.

Na końcu rozdziałów znajdują się konkluzje/podsumowania, niemniej jednak nie są one wyodrębnione w ramach struktury pracy. Warto to uczynić, gdyż wpłynęłoby to na zwiększenie przejrzystości czynionych wywodów.

W każdym z powyższych rozdziałów, Autor starał się możliwie wszechstronnie i kompleksowo przedstawić złożoną problematykę obraną na temat dysertacji, jak również – co szczególnie doniosłe - formułować własne interesujące i dojrzałe oceny i spojrzenie co do opisywanych zjawisk. Czynione wywody są klarowne, przemyślane i składające się na dysertację, którą w świetle powyższych uwag ocenić należy jak najbardziej pozytywnie. W recenzowanej pracy widoczne jest interesujące zestawienie poglądów doktryny, trafnie dobrane orzecznictwo – i co najistotniejsze – formułowanie własnych wniosków co do analizowanych zagadnień.

Całość recenzowanej pracy zamykają wartościowe wnioski.

Zgodzić się należy, że przeprowadzone przez Doktoranta wywody dowiodły, jak istotnym zagadnieniem z punktu widzenia regulacji konstytucyjnej są spory kompetencyjne i ich rozstrzygnięcie. Jest to zagadnienie wpisane w system ustrojowy polskiego porządku prawnego. Jak podniesiono w rozprawie, kwestia ta była przedmiotem szerokiej analizy zarówno w doktrynie, jak również orzecznictwie. Autor zauważa, że konstrukcja sporu kompetencyjnego rzutuje w sposób bezpośredni na jego rozstrzygnięcie.

Pan mgr Paweł Żuradzki zasadnie stawia pytanie czy obowiązujące mechanizmy rozstrzygnięcia sporów kompetencyjnych zachodzących pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową stanowią wyraz konstytucyjnej zasady ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego – udzielając w wyniku zaprezentowanych rozważań odpowiedzi twierdzącej. Ponadto analizuje czy obowiązujące w polskim porządku prawnym unormowania dotyczące rozstrzygnięcia sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a administracją rządową naruszają zasadę dwuinstancyjności – konkludując, iż w Jego ocenie rozstrzygnięcie sporów kompetencyjnych w jednoinstancyjnym postępowaniu sądowym spełnia standardy konstytucyjne. Przechodząc dalej, podkreśla, że zagadnienie sporów kompetencyjnych nie wyczerpuje się w relacjach zachodzących pomiędzy organami jednostek samorządu

terytorialnego a organami administracji rządowej. Płaszczyzną tychże sporów jest bowiem również stosunek pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi. Pojawia się tutaj analiza odnośnie tego czy obowiązujące reguły kolizyjne w zakresie rozstrzygnięcia sporów kompetencyjnych pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi są wystarczające dla realizacji konstytucyjnej zasady ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, a także czy brak regulacji odnoszącej się do sporów pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi narusza konstytucyjne zasady podziału i równowagi władzy, pewności prawa oraz demokratycznego państwa prawnego. Zagadnienie niniejsze jest związane bezpośrednio z rozgraniczeniem drogi sądowej i drogi administracyjnej, a także dotyczy relacji między sądami powszechnymi a sądami administracyjnymi. Autor podnosi, iż usuwanie na bieżąco niejasności występujących na tle konkretnych sytuacji i kompetencji organów administracyjnych i sądowych jest doniosłą materią i zabiegi niniejsze mają służyć realizacji zasady praworządności oraz sprawności działania aparatu państwowego jako całości. Zgadzam się, że faktycznie spór kompetencyjny wpływa dysfunkcyjnie na osiągnięcie celów przez administrację publiczną i problematyka niniejsza winna być analizowana również i z perspektywy sprawności/efektywności działania organów. Warto niniejsze kwestie pogłębić. Rozumiem jednocześnie, że Autor starał się utrzymywać dyscyplinę co do prowadzonych rozważań i nie wszystkie wątki mogły zostać rozwinięte w dysertacji w jednakowy sposób.

Doktorant bada również źródła powstawania sporów kompetencyjnych, uznając, że zasadniczo należy upatrywać ich w niedostatkach ustawodawczych. Jednocześnie wskazując, iż postulowany stan kompleksowości regulacji prawnych ma charakter życzeniowy i nie jest możliwe, aby wystąpił w praktyce. Jako kolejne źródło powstawania sporów kompetencyjnych wskazane zostały zmienne realia gospodarcze, a tym samym zmienne stany faktyczne, za którymi prawo po prostu nie nadąza.

Autor nie poprzestaje na rozważaniach natury teoretycznej ale umiejętnie analizuje aspekty praktyczne poruszanej materii.

Przeprowadzone rozważania starają się wykazać i pogłębić odpowiedź czy zachodzi potrzeba powołania instytucji rozstrzygającej spory kompetencyjne zachodzące pomiędzy organami jednostek samorządu terytorialnego a sądami powszechnymi lub administracją rządową, w tym określenia jej charakteru prawnego, mocy prawnej orzeczeń, zasad i trybu postępowania. Przeprowadzone wywody prowadzą do jednoznacznych wniosków co do konieczności powołania odrębnej instytucji rozstrzygającej spory kompetencyjne. W ocenie Doktoranta

Sądowe Kolegium Kompetencyjne lub Kolegium Kompetencyjne działające przy Sądzie Najwyższym stałoby się gwarantem przestrzegania zasad, w tym wyrażonych w Konstytucji RP; takich jak w szczególności zasady trójpodziału i równowagi władz oraz – wielokrotnie przywoływanej na stronach dysertacji - zasady ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego. Obecny stan prawny w analizowanym zakresie nie jest bowiem zadowalającym i wymaga zmian legislacyjnych. Jak wskazuje Pan mgr Paweł Żuradzki obecnie obowiązujące regulacje odnoszące się do sporów kompetencyjnych rodzą szereg wątpliwości. Brak jest jednolitości orzeczniczej w zakresie sytuacji, w których wniosek o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego podlega oddaleniu, a kiedy odrzuceniu. Konieczne są precyzyjne regulacje w zakresie zasad i trybu orzekania, a także mocy prawnej orzeczeń (uwzględniając specyfikę przedmiotu postępowania). Zagadnienie związane z legitymacją do domagania się rozstrzygnięcia sporu kompetencyjnego również wymaga jednoznacznych regulacji.

3. Ocena selekcji i sposobu wykorzystania źródeł

Ustalenia czynione w ramach rozprawy zostały należycie podbudowane warstwą doktrynalną. Zebrana została bogata literatura przedmiotu (711 pozycji), którą Autor w sposób umiejętny wykorzystał w ramach pracy. Widoczny jest niedosyt literatury obcojęzycznej.

Uznać należy, że Autor wykorzystał reprezentatywne pozycje w obranym zakresie badawczym, a oparte na nich rozważania wskazują na należyłą orientację w analizowanych obszarach, pogłębione są również poprzez sięgnięcie do stosownego orzecznictwa. Autor umiejętnie korzysta z bogatego i należycie dobranego materiału normatywnego.

4. Uwagi formalne

Recenzowana rozprawa napisana jest w sposób przystępny, poprawnym językiem. Formułowane spostrzeżenia są przemyślane i dojrzałe.

Przypisy opracowane zostały w sposób prawidłowy i rzetelny, choć pojawiają się drobne niedociągnięcia co do spacji w warstwie przypisów.

Nie udało się uniknąć absolutnie drobnych uchybień warsztatowych, natury redakcyjno-językowej. Nie wpływają one na całościowo pozytywny odbiór i ocenę niniejszej

pracy, mają charakter incydentalny, niemniej jednak - z uwagi na obowiązki Recenzenta - wymagają przykładowego wskazania.

s. 18 – „własna wola wyrażoną”

s. 25 – „jednostki samorządu terytorialnego”

s. 80 – „do stanowiska wyrażanego przez J. Jendroński”

s. 135 – „ustawy o wojewoda”

s. 188 – J. Gwiazdomirski zamiast J. Gwiazdomorski

s. 199 – powtórzenie „sprawa cywilna w znaczeniu formalnym”

5. Konkluzja

Autorowi udało się sprostać wyznaczonemu tematyką rozprawy zadaniu. Lektura recenzowanej pracy dowodzi umiejętności samodzielnego prowadzenia badań naukowych. Prowadzone analizy są przemyślane i dotyczą sedna problemu. Autora cechuje umiejętne stawianie pytań badawczych, jak i interesująca próba odpowiedzi na nie.

Czynione wywody zostały zaprezentowane w sposób przekonujący, oparty na należytej dobranej literaturze i orzecznictwie, z jednoczesnym formułowaniem własnych przemyśleń i wniosków; stanowiąc oryginalny dorobek Autora.

Zarówno sama tematyka pracy, jak i poruszane w niej zagadnienia oraz sposób ich zaprezentowania zasługują w pełni na aprobatę.

W konsekwencji stwierdzić należy, że rozprawa **Pana mgr Pawła Żuradzkiego** **”Rozstrzygnięcie sporów kompetencyjnych jako instrument prawnej ochrony kompetencji jednostek samorządu terytorialnego”** odpowiada ustawowym warunkom przewidzianym dla rozpraw doktorskich w art. 13 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z 2003 roku i może stanowić podstawę dalszych stadiów przewodu doktorskiego.

Dlatego stawiam wniosek o dopuszczenie do publicznej obrony.

